

Uz šķūni pēc sajūtām

Iekārto atpūtas vietu sev un viesiem

Unguru ģimenes pamatnodarbošanās ir lauksaimniecība Bebru pagastā, bet šobrīd solis sperts arī citā jomā — izveidota vieta dažādu pasākumu rīkošanai, svinēšanai un baudīšanai gan sev, gan citiem. Saimnieki Sandra un Raitis tai devuši nosaukumu “Sajūtu šķūnis”. Tā patiesi ir šķūņa ēka, kas piedzīvojis savu atdzimšanu, un nu domāta citiem mērķiem un sajūtām.

SANDRAS PUMPURES
TEKSTS UN FOTO

Top pamazām

Raitis stāsta — gadu gaitā šķīta, ka šķūnis patiešām nevienam nav vajadzīgs, jo stāvēja, laika zoba sagrauzts. Ar tēvu savulaik pielabojuši jumtu, lai varētu tur glabāt sienu lopiņiem, novietot automašīnas vai remontēt traktoru. Ēka bijusi bez sienām un gala mūrim nobrukušī abi tūri.

— Šī vieta līdzās mājai visu laiku bija palikusi neievērota, ka tā būtu laba ne tikai kā novietne. Kaut kādā brīdī šķīta, ka tehnikai šķūnis ir par glauņu un varētu kalpot citam mērķim. Sākām skatīties un domāt, kā to sakārtot, — stāsta Raitis.

Tāda kā šobrīd šī vieta tapa pamazām — cik atļauj līdzekļi un ir laiks. Atjaunots un uzcītīgi notīrīts akmeņu mūrējums, kam bija uzauzdzis krietni liels “kultūrlānis”. Tagad tā ir daļa no interjera. Sandra teic, ka viņa kā gleznā skatās uz šo vairāk nekā simts gadu vecos sienu, allaž saskatot tajā jaunus rakstus un nianšes. Pirms diviem gadiem uzbūvētas sienas, kur katrs dēlis ir savā platumā. Raitis stāsta, ka kokmateriāls izmantots racionāli, un tagad tas izskatās dekoratīvi. Dēļu klājums ir ar spraugām, kam arī ir savs labums, jo vasarās iekšā nav karsti un pasargā no sliktiem laikapstākļiem. Arī vēsākā laikā tur ir omulīgi, jo iekšā var kurināt lielo grilu, kas pietiekami piesilda telpu. Īpaši par to neaizdomājoties, saimniekiem izdevies efektīvs sienu klājums. Durvis nav veramas, bet bīdāmas, kas pasūtītas speciāli šai ēkai.

Piemiņa vecmāmiņai

Pērn šķūnī ielieta betona grīda, un tai izmantota nauda, kas saņemta mantojumā no pārdotā Raita vecmāmiņas īpašuma Latgalē. Tur viņš bērnībā pavadījis daudz laika un atmiņā par “Straumēnu” vecmāmiņu, kura aizgājusi mūžībā, nolēmis izmantot līdzekļus kaut kam pamatīgam. Sandra teic, ka tagad šķūnī var staigāt pat ar balles korpem!

— Viss ir procesā, un ik pa laikam kaut ko papildinām pēc izjūtām. Katrs pasākums arī parāda lietas, kas vēl būtu vajadzīgas, un tas ir labs stimuls to izdarīt. Piekārām spoģus, kas pie apdedzināto dēļu sienām izskatās lieliski. Kad radās do-

SAVA MIERA OSTA Sandrai un Raitim, kā arī viņu viesiem.

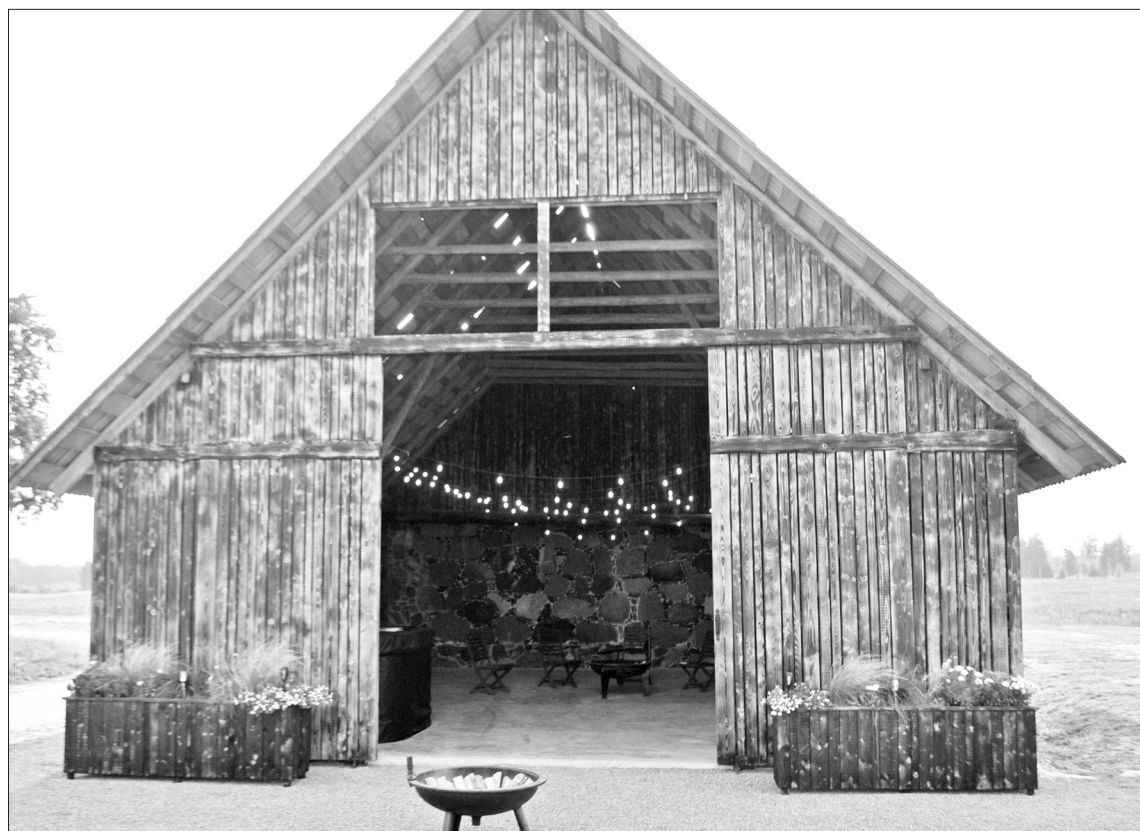
ma šķūņa iekšpusē iekārt lampiņu virtenes un, kad ielikām kūpinātavu un lielos grilus, automašīnas tur vairs neiederējās. Tad sapratām, ka šī vieta kļūst īpaša ne tikai mums pašiem, bet varam tur uzņemt arī viesus, — saka Sandra.

Pirmais viesis “Sajūtu šķūnī” bija pavārs Renārs Purmalis, kurš tur svinēja savu dzimšanas dienu. Viņš atzina, ka tā esot gluži vai sapņu gatavošanas vieta, jo viņam patīk to darīt dabā, un šajā šķūnī tas ir tuvu tam. Tad saimnieki pirmo reizi baidījuši austeres, ko pavārs importē no audzētāvē. Tā ir viņa sirdslieta, un labprāt šajā garšas baudījumā dalās ar citiem.

Piesaista interesi

“Sajūtu šķūnis” ar skatieniem saista gan garāmbraucējus, jo ir netālu no ceļa, gan kā pasākumu vieta. Gluži katram Unguri to neatvēr, bet ar apdomu izvēlas viesus, jo gribas saglabāt šo vietu, lai ir arī pašiem un tik ātri nenolietojas. Turklāt aktīva viesu uzņemšana rada papildu rūpes un darbu, kam šobrīd pilnībā viņi vēl nav gatavi. Tomēr uz šķūni laipni aicināti tie, kuri saprot šīs vietas vērtību un ieguldīto darbu.

Ik lietai, kas šķūnī, ir savs stāsts, un tāds ir arī senajam Raita vecmāmiņas apaļajam koka galdam, kas bija stipri nolietots un izskatījās tā, ka der tikai ugunskuram. Tomēr Unguri to atjaunoja, un tagad tas ir viens no interjera priekšmetiem. Sandra atzīst, ka tieši nianšes rada katras vietas īpašo izjūtu. Tā ir arī viņiem. Raitis piebilst, ka ar laiku viņam izveidojusies interese un pietāte pret senām lietām, kuras atrod dzimtas īpašumos vai skata kādā braucienā. Iespējams, viņš kaut kad

ŠĶŪNIS nevienam nebija vajadzīgs, jo stāvēja, laika zoba sagrauzts. Atjaunots pamazām — cik atļauj līdzekļi un ir laiks.

varētu pat atvērt seno lietu muzeju. Tā ka domas par to, ko īstenot ārpus pamatdarba, rodas pamazām.

Kā savā lielveikalā

Tad jau redzēs, kā turpmāk viss izvērtīsies, bet abiem gribas turpināt veidot ne tikai šo īpašo atpūtas vietu, lai ir arī nakšņošanas iespējas vie-

siem, bet pabeigt dzīvojamās mājas pārbūvi. Tai ir nosaukums “Atpūtas”, kas vēsturiski radies no tā, ka īpašums bijis vietā, kur ceļiniekiem, nākot no Vecbebrim, gribējies atpūsties. Šī ir jau trešā “Atpūtu” ēka, ko cēlis Raita tēvs.

Jaunie saimnieki smeļ — mājas nosaukums jau esot skaists, bet ģimenei gan tur nav bijusi nekāda atpūta, lielākoties nebeidzami lauku

darbi, arī bērniem tikuši savi pienākumi. Tagad saimniekošana ir citādāka, un gribas arī vietu atpūtai. Gan Raitis, gan Sandra atzīst, ka bērnībā darbs dod savu rūdījumu, un ar laiku cilvēks novērtē, ko sniedz zeme, lauki un gribas tur atgriezties. Tas, ko vari pats izaudzēt un pagatavot, ir ar daudz lielāku pievienoto vērtību. Laba sajūta, ka dārzā visu saliec groziņā gluži kā savā lielveikalā! ♦

MAF
Mediju atbalsta fonds

Projektu finansē Mediju atbalsta fonds no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem. Par materiāla saturu atbild laikraksts “Staburags”.